

ь, ж, кои имаєть еднакво произношеніе, употребихме една ж; напр. сѣнце, сѣрце рѣка, вѣ. сѣнце, сѣрце, рѣка. Кѣде по грам. правила сѣ пишеть ж, но сѣ произносить а, сѣ употреби последно-во. Еднакво сѣ грижехме да предадиме вѣрно народно-то произношеніе, по кое сѣ водить тукашни-отъ правопись; напр. млатъ, потъ, ретъ мегю, брака; и др. вѣ. младъ, подъ, редъ, медъ, брата. Еднакво човек-отъ или човѣк-жтъ, вѣ. човѣк-тъ и др. Апостроф-отъ сѣ употреби кѣде по наречія сѣ исфѣрляєть букви; напр. не'ѣста, 'уба'а, ду'о'и, зме'о'и, 'отъ, напр'амъ, до'ить зе'ить, на'ѣтъ, и др. вѣ. невѣста, хубава, духови, зме-хови, хотъ (ходъ), направамъ, дойдить, земить, найдать и др. Писахме ъ (неъ) вин. пад. за одличіе одъ мест. на пѣрво-то лице я; освемъ тѣ друго ѣ (со удареніе) ю союзъ. Удареніе-то и апостроф-отъ сѣ употребиха за одличіе и на други слова, кои имаєть еднакво произношеніе; напр. сѣ помог. глаголъ (сѣтъ, сѣ); 'се (все). — Сѣ помог. глаголъ (сумъ, сѣ); 'си (вси); си (безъ удар. и апост.) местоименіе. — Нѣ (намъ); ни отрицателно наречіе. Нѣ (насъ); не (безъ удар.) отр. наречіе. И (со уд.) дат. пад. вѣ. нейдзѣ; 'и (ѣи, ги); и (безъ удар.) союзъ. — ѣ, ѣ вѣ. ѣ; ѣ (безъ удар.) дат. пад. (ѣ, нейдзѣ). Ъ-отъ сторенъ одъ я, сѣ употребить кѣде по други поднаречія иматъ я; още на дат. падежъ, и 'седека сѣ произносить како е; напр. невѣста (невѣста), голѣма (голяма), нейдзѣ, менѣ; и др. сѣ произносить невеста голема, нейдзе, мене; освемъ ѣ (ѣ, нейдзѣ) кое 'секога зѣ произносить како ю. Ъ употребихме и во треко-то лице одъ множ. число, напр. пишѣтъ, пѣтъ и др. Още та (тебе); та и да (со уд.) союзъ преп.; да (безъ уд.) союзъ; нема (= да не); нема (= не има); нѣма (няма) и др. Со удареніе още ю назначенъ винит падежъ, кога не можить лесно да сѣ узнаить кой ю вин. падежъ; напр. Разделина майка плетить; тога коня детѣ ми го учить и др.

Въ пѣсни-те сѣ употребватъ падежи дателни, винителни, и творителни едни пѣти во найстари-отъ имъ вѣдъ; напр. брату, брата; коню, коня; вѣкомъ, гласомъ; зме'отому, ратаетого, човѣкатаго; ѣ, Бояни и др. Еднакво и въ разговорни-отъ языкъ, особено въ собствени-те имена, тѣ падежи одъ единст. число (въ местоим. и во множ.) сѣ довардиха, напр. Николу, брата, кумотому, човѣкотому, човѣкатаго (въ Струга); вѣкомъ; менѣ, ѣ, нейдзѣ, нимъ, нихъ; и др. — Други достозамечателни употребленія одъ падежи-те сѣ стретватъ, именно местоименія-та, кои по време, склонени на конец-отъ со корен-отъ, сто-